2017 -03- 07 Nr. P-492

Grant Arthur Gochin
10900 Winnetka Ave, Chatsworth, CA 91311
Jungtinės Amerikos Valstijos

Seimo Kontrolierių Įstaiga
Gedimino pr. 56, 01110 Vilnius

Rašau Jums siekdamas pastebėti, kad Lietuvoje yra ignoruojami ir iškraipomi istoriniai įvykiai susiję su gyventojų genocidu. Ypač apmaudu, kad tai daroma viešai, institucijų, formuojančių gyventojų pažiūras, todėl prašau ištirti Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimų centro ir jos vadovės Teresės Birutės Burauskaitės veiksmus. Savo prašymą grindžiu žemiau išdėstytais argumentais

Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centro Įstatymas, 2 str. numato, kad Lietuvos gyventojų genocido ir rezistencijos tyrimo centras (toliau – Centras) yra valstybės įstaiga, tirianti visas genocido bei kitų nusikaltimų žmoniškumui ir karo nusikaltimų apraiškas, <...> inicijuojanti genocido organizatorių ir vykdytojų teisinį įvertinimą.

Įstatymo 4 str. numato, kad vienas iš Centro uždavinių - istorinės tiesos ir teisingumo atkūrimas, tuo tikslu Centras (Įstatymo 5 str./ Centro nuostatų 6 str.) atlieka šias funkcijas:

1) formuoja okupacinių režimų vykdyto genocido ir pasipriešinimo šiems režimams tyrimų valstybės politiką: nustato tyrimų metodiką ir kryptis <...> koordinuoja visų kitų institucijų vykdomus šios srities tyrimus.
4) skelbia mokslinę, informacinę, analitinę medžiagą, leidžia leidinius apie Lietuvos gyventojų genocidą ir pasipriešinimą okupaciniams režimams,

Centro funkcija yra 20 a. genocido Lietuvoje tyrimas ir objektyvios informacijos, susijusios su lietuvių ir žydų tautybės asmenų naikinimu, pateikimas visuomenei. Manau, kad Genocido tyrimo centro vadovė Teresė Birutė Burauskaitė savo funkcijas vykdo ydingai, nepagrįstai persvarsto istorinius faktus susijusius su Holokausto įvykiais, subjektyviai interpretuoja išlikusius ir viešai prieinamus dokumentus, visuomenei ir institucijoms pateikia neobjektyvias išvadas. Nurodyti veiksmai susiję su 2 istorinėmis išvadomis analizuojančiomis J.Noreikos ir K.Škirpos dalyvavimą žydų tautos genocide II ojo pasaulinio karo metu. Išvadas Centras parengė 2016 m.

Dėl J.Noreikos išvados

Genocido tyrimų centro pažymoje nustatyta (pridedama), kad iki nacių okupacijos 1941 m. birželį, Jonas Noreika tarnavo Lietuvos kariuomenės teisme, turėjo kapitono laipsnį. 1941-08-03 J Noreika paskiriamas Šiaulių apskrities viršininku.

Nurodė, kad yra išlikęs 1941-08-22 J. Noreikos pasirašytas įsakymas (pridedama) adresuotas Šiaulių apskrities viršaičiams ir miestų burmistrams, skelbiantis, kad nuo rugpjūčio 25 iki 29 Šiaulių apskrities žydai turi būti perkelti į Žagarės getą, o jų palikto turto aprašai pristatyti apskrities viršininkui.

Nurodė, kad yra išlikęs 1941-09-10 J. Noreikos pasirašytas įsakymas, adresuotas Šiaulių apskrities viršaičiams ir miestų burmistrams, nurodantis, likviduoti žydų kilnojamąjį turtą tokia tvarka: "dalis turto saugoma iki atskiro nurodymo, dalį turto numatyta skirti mokykloms, valsčiams, paštams,

prieglaudoms, ligoninėms ir kitoms įstaigoms; dalį turto išdalinti nuo karo nukentėjusiems asmenims ir parduoti jį iš varžytinių". Pinigai turėjo būti pristatyti į <J. Noreikos vadovaujamos> apskrities valdybos kasą".

Savo išvadose Genocido centro vadovė, Teresė Birutė Burauskaitė minėtus įsakymus vadina "raštais", tuo sušvelnindama įsakmų dokumentų turinį, tuo pačiu J.Noreikos vaidmenį vykdant žydų izoliavimo ir turto administravimo klausimus.

Istoriškai Šiaulių apskrityje veikė 3 getai. Du iš jų įkurti Šiaulių mieste, 1941-07-23 Šiaulių apskrities viršininko įsakymu, į juos buvo perkelti Šiaulių mieste ir apskrityje gyvenę žydų tautybės asmenys.

Trečiasis buvo Žagarės getas. Suformuotas prisipildžius Šiaulių getams. Į jį žmonės buvo perkeliami, Šiaulių apskrities viršininko Jono Noreikos 1941 m. rugpjūčio 22 d. įsakymu. Pažymėtina, kad Žagarės getas nebuvo reformuotas į koncentracijos stovyklą kaip kiti Šiaulių getai. 1941 m. spalio 2 d. Žagarėje miesto parke buvo sušaudyti 2236 asmenys (633 vyrai, 1107 moterys ir 496 vaikai).

Noreika dirbo civilinėje įstaigoje, tačiau ši įstaiga tarnavo nacių tikslams: organizavo žmonių perkėlimą į Žagarės getą, jų turto konfiskavimą ir pardavimą. 1941-09-10 J. Noreikos įsakyme dėl konfiskuoto žydų turto administravimo, minima, kad turtas bus skiriamas įvairioms socialinės paskirties įstaigoms (mokykloms ir kt.), taip pat nuo karo nukentėjusiems žmonėms.

Istoriniai dokumentai liudija priešingai. Turtas ir iš jo gautos lėšos buvo naudojamas nacių karinės pramonės reikmėms. Jono Noreikos apskrityje yra žinomas ir paviešintas 1941-11-05 Šiaulių apskrities valdybos nurodymas apylinkių ir miestų merams, pinigus gautus iš žydų turto pardavimo iki lapkričio 15 d. įmokėti į Gebiets kommissar sąskaitą Reich Credit Banke Šiauliuose.

Centras savo išvadoje apie šias aplinkybes ir dokumentus nutyli. Pasisakydama dėl J.Noreikos talkininkavimo nacių režimui, Teresė Birutė Burauskaitė išvadoje nurodo, kad "istoriografijoje žydų izoliavimas ir masinės žudynės nėra vertinamos kaip du tapatūs dalykai", "žydų suvarymas į getus <...> teikė naciams galimybę pereiti prie žydų žudymo, t.y. juos sunaikinti kaip nepageidaujamą rasę", tačiau nėra žinių apie tai, kad J.Noreika buvo susijęs su žydų masinių žudynių organizavimu ar vykdymu".

Toks istorinių įvykių aiškinimas iškreipia objektyvią tiesą ir parodo nesugebėjimą susitaikyti su Holokausto įvykiais. Nėra suprantama, kuriuo laiko momentu Lietuvos "istoriografijoje" talkininkavimas vykdant Holokaustą pradėtas vertinti atsietai nuo nusikaltimo žmonijai ? Nors vaidmenys gal ir ne tie patys, bet veiksmai nukreipti į vieną tikslą. Getų formavimo ir žydų turto nusavinimo negalima vertinti atsietai nuo masinių žudynių - tai nusikaltimo vadinamo Holokaustas dalis.

2015 m. spalio mėnesio išvadoje Genocido tyrimo centras nurodo, kad "žinios apie J. Noreikos veiklą po sukilimo, t. y. 1941 m. birželio pabaigoje ir liepos mėnesį gan fragmentiškos, <tačiau> apibendrinant galima teigti, kad 1941 m. liepos mėn. kpt. Joną Noreiką siejo tarnybiniai ryšiai su dvejomis įstaigomis – Telšių LAF organizacija ir Plungės komendantūra " .

Atkreiptinas dėmesys, kad J.Noreikai krenta šešėlis dėl nurodymo žudyti duoto Plungėje 1941 m. liepos 13 d., J.Noreikai dirbant nacių įsteigtoje Plungės komendatūroje t.y. iki jo paskyrimo Šiaulių apskrities viršininku.

Nepaisant nustatytų aplinkybių, kad Noreika siejamas su organizacijomis žinomai vykdžiusiomis žydų tautos naikinimą Šiaulių krašte (1941 birželio - liepos mėn.), Genocido tyrimų centras, išvadoje konstatuoja, kad "Reikia pastebėti, kad jis tokių funkcijų negalėjo atlikti, nes <....>

J.Noreika savo ruožtu buvo ne policinės struktūros, o civilinės įstaigos darbuotojos ir jos vadovas". Nėra suprantama, kodėl centro vadovė Teresė Birutė Burauskaitė ignoruodama įrodymus, be papildomų paaiškinimų konstatuoja, kad J.Noreika 1941 m. liepos mėn. negalėjo duoti įsakymo žudyti LAF /komendatūros būriams, kuriems jisai priklausė.

Genocido tyrimo centras išvadoje nurodo, kad nuo pat 1941 m. birželio mėn. J. Noreika įsitraukė į aktyvią antinacistinę veiklą. Tai patvirtinančių argumentų ir įrodymų išvadoje nėra pateikta. J.Noreikos nuopelnų Lietuvai, susijusių su pasipriešinimu komunistų valdžiai, Genocido tyrimų centras taip pat nenustatė. J.Noreika karo tribunolo buvo nuteistas mirties bausme pagal Rusijos SFSR BK 58 str 1 d. (Tėvynės išdavimas). Dėl šios veikos reabilituotas 1991 m. Lietuvos Aukščiausio Teismo sprendimu. Už ką suteiktas pirmojo laipsnio apdovanojimas nežinoma, išvadoje taip pat nenurodoma.

Dėl K. Škirpos išvados

Pažymėtina, kad Rezistencijos tyrimo centro išvada "Dėl J.Noreikos veiklos" nėra vienintelis Centro atvejis, kuomet analizuojant istorines asmenybes įvykiai yra aiškinami tendencinga linkme. Ginama rezistencijos tyrimų centro kalba buvo išdėstyta ir išvadoje dėl K.Škirpos veiklos[1].

Centras išvadoje nurodo, kad 1941 m. kovo 19 d. K Škirpa išleido pranešimą[2], skirtą pavergtos Lietuvos tautiečiams. Jo 6-ajame punkte rašoma: „Jau dabar „painformuokite" žydus, kad jų likimas aiškus, todėl kas gali, tegu jau šiandien nešdinasi iš Lietuvos, kad nebūtų bereikalingų aukų. Lemiamu momentu jų turtą perimkite į savo rankas, kad niekas veltui nežūtų".

Išvadoje rezistencijos tyrimų centras kelis kart pabrėžia, kad K.Škirpa žydų klausimą siūlė spręsti išvarymu. Pažymėtina, kad centras nutyli aplinkybę apie 1941 m. kovo mėn. 24 d. dokumente "Lietuvai Išlaisvinti Nurodymai" Berlyne, duodamus tokius nurodymus:

"Labai svarbu šia proga nusikratyti ir nuo žydų. [...] Juo jų daugiau šia proga iš Lietuvos pasišalins, tuo bus vėliau lengviau baigti nuo žydų nusikratyti." [3]

Rezistencijos tyrimų centras taip pat nutyli 1940-1941 m. dokumentą, K.Škirpos kreipimąsi į Lietuvos žydus pavadintą "Dėl svetingumo žydams atšaukimo", kuriame skelbiama, kad 14 a. Vytatuto Didžiojo suteikta prieglobsčio teisė žydų tautai yra atšaukiama ir nurodoma, kad žydai nepalikę Lietuvos kartu su sovietų sąjungos kariais bus atiduodami karo lauko teismui; ištremiami iš žemių su turto konfiskavimu; arba griežtai baudžiami vietoje, jei turtą savo bandytų gadinti. Žydams nurodoma neturėti jokių iliuzijų, kadangi jiems vietos Lietuvoje nebėra.

Istoriškai, K.Škirpa, diplomatas pasitraukęs iš okupuotos Lietuvos, 1940-1941 m. gyveno Berlyne. Ten planavo Lietuvos išlaisvinimą iš sovietų priespaudos. Didžiausias žinomas K.Škirpos nuopelnas Lietuvai yra Lietuvos aktyvistų fronto (LAF) organizacijos sukūrimas. K.Škirpa buvo organizacijos steigėjas, vadovas ir pagrindinis propagandos variklis. Organizacijos tikslas (realus) buvo ribotos Lietuvos nepriklausomybės atkūrimas nacistinės Vokietijos sudėtyje, veiksmai - talkininkavimas nacių kariams išvejant sovietų valdžią 1941 m. birželį, tam panaudojant užverbuotus ir koordinuotus Lietuvių kariškius ir civilius - LAF būrius.

---

[1] http://genocid.lt/UserFiles/File/Pazymos/201510_skirpa_pazyma01.pdf

[2] http://www.selflearners.net/uploads/Holocaust/SkirpaPastangosPriedai_LCVA_f648_a2_b582-1000px.pdf

[3] http://www.ms.lt/derlius/PazinkimeKSkirpa.pdf

Andrius Kulikauskas, Lektorius, VGTU Filosofijos ir komunikacijos katedra

LAF organizacija 1941 m. birželio 23 d. Kaune paskelbė "nepriklausomybę" ir paskyrė K.Škirpą ministrų kabineto pirmininku. Lietuva niekada oficialiai nepripažino 1941 m. nepriklausomybės atkūrimo, K. Škirpos vyriausybės ir jos politikos. Per 6 K.Škirpos laikinosios vyriausybės vadovavimo savaites, pogromų ir lokalinių egzekucijų metu Lietuvoje buvo nužudyta per 5000 žydų tautybės asmenų.

Nuo 1940 iki 1943 m. K Škirpa raštu komunikavo su diplomatinio rango asmenimis visoje Europoje. Detalūs komunikatai apie LAF verbavimo ir smogimo taktikas bei pasirengimą talkininkauti nacių kariams išvarant sovietų pajėgas buvo žinomai siunčiami pačiam Hitleriui ir jo sekretoriui. Be diplomatinio bendravimo K. Škirpa didelį dėmesį skyrė LAF instrukcijoms ir sukilimo ideologinei propagandai, kuri Lietuvoje buvo komunikuojama žodžiu ir raštu nuo 1940 m.

Apie galimą K.Škirpos antisemitinės propagandos įtaką rezistencijos tyrimų centras išvados nepateikia, tačiau cituoja istoriką L.Truską[4] teigiantį, kad "LAF atsišaukimai buvo viena iš priežasčių, kodėl 1941 m. vasarą dalis lietuvių prisidėjo prie nacių nusikalstamų įsakymų vykdymo". Detaliau išvadoje centras šio aspekto nenagrinėja ir nesureikšmina, apibindrinamai nurodo, kad "K. Škirpos vadovaujamos LAF organizacijos veikloje būta ir antisemitizmo apraiškų."

Rezistencijos tyrimo centro išvadoje LAF antisemitinė propaganda ir jos įtaka yra sušvelninama, dokumentų turinį aiškinant atsietai nuo žydų genocido ir turto grobstymo, prasidėjusio Škirpos vyriausybės vadovavimo metu. Išvadoje yra pamirštamas priežastinis ryšys , kad žydų išvarymas ir turto atėmimas buvo vienas iš LLV tikslų, nubrėžtų K.Škirpos nurodymuose ir kreipimuose, kurie buvo ideologiniai LLV pamatai.

Dėl Teresės Birutės Burauskaitės viešų pasisakymų

Netrukus po K.Škirpos išvados publikavimo internete, viešame pasisakyme šiuo klausimu, Teresė Birutė Burauskaitė Lietuvos žiniose nurodė, kad:

"Turime suvokti, kad ir K. Škirpa kalbėjo savo gyvenamojo laikotarpio kalba ir kalbėjo taip, kad jo žodžiai būtų suprantami to meto žmonėms. Tad jo griežtoki komentarai neturėtų būti absoliutinami" <...>. Ji pabrėžė, jog K. Škirpos veiklą tyrinėję mokslininkai jokių antisemitinių veiksmų joje neradę. Tas žmogus tikrai nėra nusikaltėlis, kurį derėtų nustumti į istorijos paraštes"[5].

Vertinant išvados teiginius ir Teresės Birutės Burauskaitės kalbą, panašu, kad Teresė Birutė Burauskaitė visuomenei pateikia žinomai melagingus teiginius dėl K.Škirpos antisemitinės veiklos, prieštaraujančius išvadoje cituojamai istoriko L.Trusko nuomonei.

Po J.Noreikos asmenybės tyrimo išvados publikavimo Birutė Burauskaitės pasisakė užsienio žiniasklaidoje[6]. Paklausta "kodėl pagrindinė tyrimo institucija, savo leidžiamuose knygose ir leidiniuose labai mažai arba nieko nekalba apie tamsiąją Miško brolių pusę ir ar centras negalėtų būti padaryta daugiau išlyginant pusiausvyrą ? atsakė:

"Mes bandome, tačiau susiduriame su įtakingu konservatyvių jėgų pasipriešinimu. Yra kelios aktyvios organizacijos ginančios partizanų atminimą ir jie su mumis susisiekia kai tik pabrėžiame mažiau palankius aspektus. Iš šių žmonių aš dažnai gaunu laiškus. Ir jie turi įtakingų draugų tarp

---

[4] L. Truska, V. Vareikis, Holokausto prielaidos: antisemitizmas Lietuvoje, Vilnius, 2004, p. 86–92

[5] http://lzinios.lt/lzinios/Gimtasis-krastas/pasvalys-iamzino-k-skirpos-atminima/234330

[6] http://balticworlds.com/the-forest-brothers-heroes-villains/ , publikuota 2016 m. Spalio 25
Spausdinta versija Baltic Worlds BW 3:2016, p 49-53

politikų ir aukštų pareigūnų. Šie žmonės bando paveikti publikuojamus istorikų darbus. Lapkritį artėjant rinkimams darosi vis sunkiau išjudinti klausimą dėl labiau subalansuoto mūsų šiuolaikinės istorijos paveikslo."

Aktyvių piliečių grupei, pateikus prašymą savivaldybei dėl J.Noreikos garbės lentos nukabinimo Vilniuje, Genocido tyrimo centras savo socialinio tinklapio "Facebook" paskyroje 2015 m. lapkričio 16 d. paskelbė tokį atsiliepimą:

"Lietuvos patriotų niekinimą organizuoja kaimynai iš Rytų. Jiems talkina ne tik kai kurie žydai, bet ir pakankamai daug lietuvių: jų pavardės surašytos po prašymais atimti ordiną, nuimti lentą, šmeižikiškais straipsniais spaudoje... Vieni tai daro sąmoningai, kiti – iš kvailumo."

Nurodyti Teresės Birutės Burauskaitės veiksmai yra įvykių susijusių su Holokaustu persvarstymas, žeidžiantis žydų tautybės Lietuvos piliečius. Toks elgesys peržengia EŽTT nubrėžtas saviraiškos laisvės ribas, todėl šios ir panašios apraiškos reikalauja išskirtinio dėmesio.

Teisinis genocido aiškinimas

Prie šio nusikaltimo teisinio įtvirtinimo, prisidėjo „Niurnbergo tarptautinio karinio tribunolo statutas" . Jame buvo apibrėžtos nusikalstamos veikos ir suformuoti tarptautinės teisės principai, kurie 1946 m. Jungtinių Tautų Generalinės Asamblėjos rezoliucijoje buvo visuotinai pripažinti. Taip pat labai svarbus dokumentas buvo 1948 m. gruodžio 9 d. konvencija „Dėl kelio užkirtimo genocido nusikaltimui ir nubaudimo už jį", Lietuva yra šios konvencijos dalyvė.

Pagal 1945 m. Niurnbergo tribunolo statuto 6 str. Nusikaltimus žmogiškumui apima: žudymas, naikinimas, įkalinimas, tremtis ar kitos nežmogiškas elgesys prieš civilinę grupę prieš karą ar karo metu. Vadovai, organizatoriai, kurstytojai ir padėjėjai, dalyvavę bendro plano ar sąmokslo sudaryme ar įgyvendinime, nukreipto padaryti bet kurį iš aukščiau paminėtų nusikaltimų, yra atsakingi už visus veiksmus, padarytus bet kurių asmenų siekiant įgyvendinti tokį planą.

Lietuvos baudžiamasis kodeksas taip pat pasmerkia asmenis, kurie organizavo, vadovavo ar dalyvavo juos žudant, kankinant, žalojant, trikdant jų protinį vystymąsi, deportuojant, kitaip sudarant tokias gyvenimo sąlygas, kad jos lėmė visų jų ar dalies žūtį (99 str.).

Jungtinių Tautų Tarptautinės teisės Komisija (TTK) yra pasisakiusi, kad „atskiros genocido nusikalstamos veikos pačia savo prigimtimi yra sąmoningi, tyčiniai ar valingi veiksmai, kurių asmuo paprastai negali padaryti nesuvokdamas, kad jie greičiausiai sukels atitinkamas pasekmes. Tai ne tokia rūšis veikų, kurios galėtų įvykti atsitiktinai arba net kaip neatsargumo rezultatas.[7]

TTK pateikia tokį tikslo aiškinimą: „plano ar politikos detalių žinojimo mastas, tam kad įvykdytų genocido nusikaltimą, keičiasi priklausomai nuo nusikaltėlio padėties vyriausybinėje hierarchijoje ar karinėje struktūroje. Tai nereiškia, kad pavaldinys, kuris iš tikrųjų atlieka planą ar politiką, negali būti laikomas atsakingu už genocido nusikaltimą tiesiog todėl, kad jis neturėjo to paties laipsnio informacijos apie planą ar politiką kaip jo viršininkas. Genocido nusikaltimas reikalauja žinių apie galutinį tikslą, o ne žinių apie kiekvieną genocido politikos ar plano detalę. Laikoma, kad pavaldinys žino savo viršininkų ketinimus, kai jis gauna nurodymus padaryti uždraustus veiksmus prieš asmenis, kurie priklauso tam tikrai grupei"[8].

---

[7] UN Draft Code of Crimes Against the Peace and Security of Mankind
http://legal.un.org/ilc/texts/instruments/english/commentaries/7_4_1996.pdf - 17 str

[8] ten pat - 18 str

Vertinant aukščiau išdėstytus teisės aktus ir Genocido tyrimų išvadas, konstatuotina, kad Centras formuodamas valstybės politiką istorinių tyrimų srityje ir nustatydamas tokių tyrimų metodikas ir kryptis, pažeidžia LR BK 99 str., Niurnbergo tribunolo statuto 6 str. ir Jungtinių Tautų suformuotus genocido nusikaltimo sudėties aiškinimo principus.

Rezistencijos tyrimų centras yra valstybinė įstaiga, kuri atlikdama istorinius tyrimus ir viešindama oficialias išvadas, formuoja piliečių ir institucijų nuomonę apie Holokausto ir Lietuvių tautos genocido įvykius. Pateikiama nuomonė turi būti objektyvi. Aukščiau nurodytos išvados byloja, kad įstaigos vadovė istorinius faktus aiškina kryptingai, juos persvarsto, ignoruoja nepatogius faktus ir įrodymus, nevertina savanoriško prisidėjimo prie genocido kaip nusikalstamo žmogiškumui. Centro vadovė Teresė Birutė Burauskaitė advokatauja dalyvavusiems (talkinusiems) žydų tautos genocide, išvadose ir spaudoje pateikdama istoriniams dokumentams prieštaraujančius teiginius, kurių neargumentuoja, taip pat spekuliuoja sunkiai įrodomais faktais (t.y. galėjo/negalėjo, žinojo/nežinojo) ir pabrėžtinai sureikšmina aspektus, kuriančius teigiamą asmenybės įvaizdį. Toks istorinių įvykių aiškinimas ir interpretavimas yra istorijos iškraipymas ir genocido neigimas , klaidinantis visuomenę, peržengiantis žodžio laisvės ribas ir skatinantis radikalias nacionalizmo apraiškas.

Atsižvelgiant į išdėstytas aplinkybes ir vadovaujantis Seimo kontrolierių įstatymo 19, 21, 22 str. prašome:

1. Ištirti Genocido ir Rezistencijos tyrimo centro vadovės Teresės Birutės Burauskaitės veiksmus susijusius išvadomis dėl J.Noreikos ir K.Škirpos veiklos ir pripažinti skundą pagrįstu.

2. Nustačius pažeidimus, įpareigoti Teresę Birutę Burauskaitę parengti ir savo lėšomis paviešinti (rezistencijos tyrimo centro tinklapyje ir dienraštyje Lietuvos žinios) straipsnį paneigiantį centro išvadose ir viešuose pasisakymuose išsakytus argumentus dėl "K.Škirpos antisemitinės veiklos nenustatymo" ir "J.Noreikos netalkininkavimo nacių režimui".

3. Taikyti tinkamas drausmines priemones siekiant užkirsti kelią panašaus pobūdžio pasireiškimams ateityje.

PRIDEDAMA:

1. Gyventojų rezistencijos tyrimų centro išvada J.Noreikos veiklos (Vilniaus savivaldybei);
2. Gyventojų rezistencijos tyrimų centro išvada dėl J.Noreikos veiklos 1941-1943 m.;
3. Gyventojų rezistencijos tyrimų centro išvada dėl K.Škirpos veiklos
4. Gyventojų rezistencijos tyrimų centro Facebook paskyros išrašas;
5. Prašymas savivaldybei dėl J.Noreikos garbės lentos;
6. J.Noreikos 1941-08-22 įsakymas.

Pagarbiai,

Grant Arthur Gochin
2017 kovo 6 d.